

Bolezni pa imamo tudi nove, v naših časih se ni vedelo nič o njih. A kaj bi govoril. Grem včasih doli k Bibinu, počenem kam v kot in mu zašepečem med štirimi očmi: joj, joj, bedaka sva ti oba, — no, pa dosti, vrste so mi postale tako kljukaste kot da bi pisala vrana s svojo perotnico po snegu.

Vsak dogodek pa se nam vedno pripeti v četrtek. Pretekli četrtek so požrle svinje v Nižjih Turasih otroka, neko dekle. Predpretekli četrtek pa je pridirjal na trg neki živi človek in zavpil na ves glas na pomoč. To se pravi, da je ta človek prišel do zadnje pike in ta pika ga je požrla. Bog si ga vedi, s čim nas bo pogostil prihodnji četrtek — s kakšno šibo in po čigavem hrbtu...

Še enkrat hvala za iskreni spomin, prijatelj moj dobri. Knjižice pa mi pošljite na ta le naslov. Mogoče še niste pozabili mojega naslova, a za vsak slučaj ga imate tukaj: mesto Gogulev, ulica Roze Luxenburgove (nekdanja naša Zeljarska), hiša nekdanjega Mihajla Bibina, naj se izroči meni.

Na koncu svojega pisanja ostane in vam želi blagoslova na vseh vaših potih vaš gogulevski prijatelj, ki ga tarejo stara leta, Andrej Petrovič Kovjakin.

Slavko Grum / Aloisius Ignatius Singbein

Vsak mesec, točno o mlaju, ste videli plavati čez trg častitljivo družbo. Najprvi, najprvi Aloisius Ignatius Singbein. Nezaslišano dolg, da bi se lahko tipal ob strehah z rokami, gosje pero, cilinder. In zaljubljen, zaljubljen! Mili Bog! Samo belo se je videlo od oči. — Pred hišo z razsvetljenim oknom je obstal, povohal okoli sebe, dal onim za voglom znak. Pristopical je fagot, majhen, rejen meščan, s korakom, da bi v odpadek stopil dvakrat. Klarinet nato, Singbeinov kamerad iz rotovža, enako suh in zaljubljen, kakor on. Oče Kvirin, kitara, urar iz ulice sv. Janeza Nepomuka. Potem še usta, usta, mestni birič, ki je na tihem zlagal pesmi.

Sredi trga je žlobudrala fontena. Toliko mesečine je bilo v njej, da je pljuskala čez rob.

In, morda se je kdo za kakim oknom hihital, morda se je kdo prav potihoma hihital.

Pisar je tovariše zarotil z obupnimi očmi, zakrilil z rokami — čez trg so se razlezli toni, tuge in turobe polni. Maček na strehi je zleknil hrbet, fontena je utihnila.

Dideldu — dodeldu — dulijshee, dulijs — dulijs — duliho —
Birič, na skrivše pesnik, je stopil na kamen, preobrnil oči
v okno:

«Gospica! Naša milostna dama!

Oprostite, da smo si predrznili nameriti korak pod Vaše okno
ter Vas nemilo iztrgati iz ljubkih sanj. Na Vaših ustnih plahuta
še usmev, pravkar ste se še igrali po rajskih livadah z angelci,
sedaj pa ste naenkrat dvignili prestrašeno glavico in se spra-
šujete: kaj?

Gospodična! Ni zloba, ki nas vodi pod Vaše okno, ni prešerna
razposajenost. Gospod Aloisius Ignatius Singbein stoji spodaj ter
Vas ljubi.

Videl je Vaš lahki korak, Vaše oči je videl, jamice v licih,
kadar se razcveto v smeh, in je sedaj žalosten.

Milostiva! Singbein ni človek prevzet in poželjiv, ki bi Vas
hotel takoj imeti in — o sladkost — peljati pred oltar. Skromen,
ponižen, dobrohoten je naš Singbein, ki stoji tamle ob prizidku
in si pritiska roko na srce. On je zadovoljen, da sme sanjati o
Vas, zadovoljen, da mu daste majhno znamenje naklonjenosti za
upanje in bodočnost. Milostiva! Milostiva! Pokažite svojo roko,
prstke iztegnite, da bo vrgel nanje v mislih svoj poljub, naš
zvesti Singbein, Bog ga živi, klanjam se.»

Ni bilo roke, ni bilo znamenja. Ali na oknu poleg je visel
dedec in pretresljivo vokal. Govor birača ga je ganil do solz.

Mehkosrčni mož na oknu je bil gospod Sellheim, stric obo-
ževane gospodične. Živel je s svojo varovanko v konkubinatu.
Bil je izredno nežnega srca, nobenega pogreba ni mogel gledati,
da ne bi bil točil toplih, iskrenih solz.

«Gospod, gospod Singbein,» je zaklical iz okna, «moja varo-
vanka spi. Ali bodite prepričani, da ji zarana na vse zgodaj spo-
ročim izraze vaših simpatij. Pozdravljeni, gospodje!»

Stopil je v sobo svoje nečakinje in jo zalotil ravno pri tem,
ko je kazala za odhajajočimi osle. Otrl si je solze in ogorčen
zakričal:

«Candra, hvala Bogu, da te gospod ne pozna! Nisi za drugo,
kot za v posteljo. Aloma, marš!»

Vsak mesec, točno o mlaju, ste videli plavati čez trg častljivo
družbo.